

HIREK

oooo

A táj

kristályos fenségének lenyűgző ereje hatott most rám, mint Dürernék, vagy Marco Antonionak egy precíz exterieurje, melyben a vonalak mechanikája hallhatatlanná teszik az életet. A levelek és a fűszálak milliárdjai szinte külön váltak; a fák, mint komor államalakulások, individuumok csoportjait foglalták magukban és fenyegetően meredeztek az ég mély azurja felé. A földi rögök, az elszórt kavics, az eltaposott porhanyó, az idomtalan göröngyök öntudatot nyertek a napragyogás intenzív vibrálásában; akiben pedig forró és piros vér lüktetett, aki szerelemre és az értelem dus megnyilatkozásaira hivatott el, az csak állott mozdulatlanul, kábán, márványfehéren, mint egy ékes bálvány.

Mig állott és hallgatott zengő némaságában és méreteiben óriás volt, hihetetlenül szép és nemes. A fantázia már nem boríthatta be csillogóbb paláttal, a rajongás nem övezhette körül tündöklőbb színekkel, vágyaim érzékeny lemeze nem nyerhetett már tőle káprázatosabb fényhatást. Sokáig hallgattam és én hódoló csodálattal mentem feléje. Szótlanul néztünk percekig egymásra és keze egyszerre enyémbe volt. A magasságát, a mozdulatlanságát még mindig éreztem, de tekintetem már elfogta a szemének messze révedő sugarát. Lehellete már a fülem mellett zihált és nyakában egy ér, — amelyben drága nedvek szilajul táncoltak, — erős ütemet vert, mikor megsimogattam.

Aztán véget ért a hallgatása, közelebbre nézett és hozzám beszélt. Csodálatos, de én aki hárfa zengését, kszilofon csengését, üveg-harangok játszi dallamát vártam, csak megfontolt, dadogó, letört számmal utnak indított kis szavakat kaptam, amelyek bukdácsolva, fáradtan röpködtek körülöttem, mint lent a bokor alján az igyekvő cinegefőőkák. Szavakat, amelyek hit és bizalom nélkül kerültek felszínre; nem adott melegséget a szív jósa-ga nekik és nem vonta be zománcsal a szeretet hevülete. És mozdulatokat láttam, amelyből hiányzott az odaadás, az önfeláldozás plaszticitása, de a félelem, a kishitűség és

önzés keresetlen bájai lengték keresztül. És képet tárt elém, amelyen két szertelen, ágas-bogas szerpentin-ut egymás mellett haladt. Eleinte simán és párhuzamosan húzódtak egymáshoz, selymes füvek és szelid ibolyák szegélyezték. Aztán az egyik lomhán lekan-nyarodott és kietlen pusztán át vezetett tovább, meddő sívárságokba . . .

Ekkor hirtelen megváltozott köröttem is a táj. Mintha Corot festette volna át bánatában. A nap gyászos feketén lesett rám az égről. A dél forrósága jégtömlő volt fagyos kedvemen; a csalódás vidám suhanással terült le a mezőn lábaim elé — és nem emlékeztem többé az arcára . . . Az lesz-e még valaha előttem, aki volt régen? Egemáshoz kanyarodnak-e még a szertelen utak? — A virág, a madár, a szellő csak hallgatott és én könnyezve visszaméztem . . . A képzelet piadestáljáról letűnt az ékes bálvány és a porban szürkült lett, mint a többi, aki szintén ha a lélek elszáll, csak por és hamu.

Herczeg István.

— **Kittüntetések.** Szarka Rókus szakaszvezetőt, Tanács József népfőlkélt, Apró István és Kecskeméti Antal népfőlkélt őrzetöket, Trucza János, Koczka Béla, Matzelka Balázs népfőlkéltöket az 5 honvéd gyalogezredben az ellenség előtt teljesített vitéz magatartásuk elismeréséül a bronz vitézségi éremmel tüntették ki. A király Horváth Ferenc alőr-mesternek a II. sz. esendörkerületben az ellenség előtt teljesített kitünő szolgálata elismeréséül a koronás vas érdemkeresztet a vitézségi érem szalagján adományozta.

— **Előléptetések.** Fürtös Lajos és Ambrózy Károly 46. gyalogezredbeli tartalékos hadnagykot főhadnagykká léptették elő.

— **Orbán napja.** A szentek között a legfélelmetesebb Orbán, a fagyösszent, akinek sosem volt talán olyan nagy hatalma, mint most, amidőn az ő jóindulatától és kegyességétől függ országok megélhetése. Ha rossz kedvében van és május 25-én fagyos lehelletével lepi be a szántóföldeket, a gyümölcsös kerteket, oda van a termés. Hála Istennek, Orbán most jókedvében volt, termékeny, langyos májusi eső öntözte a magyar rónákat. Bár pénteken éjjel kissé haragos arcot mutatott, a májusi fagytól megkímélt ben-

nünket a szentek szentje Orbán, minden terméseknek ura, aki mosolyogva, szeretettel tekintett erre a szenvedő és boldogabb sorsot érdemlő országra.

— A fővárosi tisztviselők fizetésrendezése

Budapestről jelentik: A fővárosi tisztviselők fizetésrendezéséről szóló javaslat már elkészült és a vasárnapi tanácsülésen kerül tárgyalásra. A javaslat lényegesen javítja a tisztviselők helyzetét. Megvalósítja a fokozatos előlépést a várakozási idő rendszere alapján. Az aránytalanul beosztott állásokat arányosan osztja be az egyes fizetési fokozatokba. Rendezi az ideiglenes hivatalnokok, a nyugdíjasok, illetve özvegyeik ügyét, szabályozza a rendkívüli munkadíjak és a háborus előlegek törlesztésének kérdését. A fizetésrendezés fedezetére, amely három és fél millió koronával terheli meg a főváros költségvetését, a pénzügyi osztály újabb két százalék pótdadó megszavazását kéri. A javaslatokat a pénzügyi bizottság hétfőn, a közgyűlés szerdán tárgyalja.

— Megszűnt a szegedi újságíró-sztrájk

A „Szeged és Vidéke” szerkesztőségének sztrájkja, amely két héttel ezelőtt tört ki, a laptulajdonos és az újságírók egyesületének békés megállapodásával ma megszűnt. A Szegedi Újságírók Egyesülete az érdekelt hírlapírók meghallgatása után a Budapesti Újságírók Egyesületének előzetes hozzájárulásával szabta meg a föltételeket, amelyeket a „Szeged és Vidéke” kiadótulajdonosa annak hangsúlyozásával, hogy a sajnálatos eset kellemetlen félreértésből történt, elfogadott. A föltételek, amelyek teljesítésével a sztrájk befejeződött: a kollektív szerződés aláírása, a felelős szerkesztőnek és egy belső munkatársnak a kollektív szerződés szerinti fizeteskülönbözet megtérítése január elsejétől visszamenőleg, egy másik munkatárs anyagi igényének választott bíróság elé való utalása, továbbá egy sztrájktró hírlapíró azonnali elbocsátása. A szerkesztőség régi tagjai nem térnek vissza a laphoz, valamennyien elhelyezkedtek már más hírlapoknál. A sztrájk megszűnésével természetesen a kimondott általános újságíró-bojkott alól is föloldták a Szeged és Vidékét. A Budapesti Újságírók Egyesületének választmányja keddi ülésén fogja véglegesen lezárni a sztrájk aktáit.

— Elrekvirálják a sztrájkoló cipészek készleteit.

A hivatalos lap szombati száma kormányrendeletet közöl, amely szerint a kereskedelemügyi miniszter, vagy a miniszter főhatalmazásával a törvényhatóság első tisztviselője megfelelő térítés ellenében elveheti ama cipészek üzemet, akik a cipőkészítést, cipőjavítást megtagadják, vagy az elvállalt munkát szándékosan késleltetik. A hatóság elveheti a cipésztől, cipőgyártól és a cipőjavító üzem tulajdonosától gépeit, szerzőségeit és anyagkészletét, ezt más üzemnek adhatja át, sőt a tulajdonost és munkasait kötelezheti arra is, hogy akár az átengedett üzemben megfelelő személyes szolgálatot teljesítsenek. A rendelet szombaton lépett életbe.

— Gróf Vay Sándor halála. Budapestről

jelentik: Az egyik luganoi szanatóriumban hosszabb betegség után meghalt gróf Vay Sándor, az ismert nevű magyar író. E férfinév alatt Vay Sarolta grófnő személye rejtőzött, aki az emigráns Vay László grófnak volt a leánya. A fiatal magyar grófnő egy pestmegyei kurián töltötte gyermekkorát. Az elmuló, elhalványodó magyar életnek levegőjét, színeit, zenéjét, táncait, öltözetét, gáláns beszédjét alig ismerte jobban valaki a magyar írók közül, mint Vay Sarolta-grófnő, a kit különködő természete és fizikuma mindig jobban a férfiaság felé vonzott, annyira, hogy később már mindig férfiruhában járt és Vay Sándor néven írt.

— Újszegedi állapotok. Tekintetes Szerkesztő

Ur! Beesés engedelmevel szóvá öhajtok ten-ni egy és más dolgot, a szépségéről és kellemességéről messze földön híres Erzsébet-ligetünkbeli állapotokról. Mint hűséges látogató-

nek az érzésnek melódiái már rég óta zsonghattak Margit lelkében, míg végre rátalált a hozzá harmonikusan illeszkedő hangokra, a melyekkel egy szenvedélyes akkordban forrt össze. Igen, még szereti bizonyára, ők még boldogok lesznek!

Ezek az érzések morajlották körül a férfit s mintha mindegyik erős ütessel verődött volna fejéhez, szinte elkábult agya erős pulzálásától, gondolatokba merülve észre sem vette, csak megérezte, hogy kinyílt az ajtó és Margit frissen, vigan állt ottan, mintha egyenesen a napsugárból röppent volna ki és most egyszerre bevilágítja a szobát.

Vigan, pajtáskodó kedvességgel köszöntötte Garamit. A férfi nézte s szinte nyugtalanította az asszony üdesége, boldog ragyogása és nem merte fölvetni a kérdést, amelytől élete függött.

Beszélgettek lassan tétován, végre neki-bátorodott és elkezdte:

— Margit! Egész éjjel tönprengtem és úgy érzem, hogy most miután hosszú meddő évek szomorúsága óta megláttam, nem tudok többé innen távozni, míg bizonyosságot nem szerzek magamnak. Maga oly szép volt, óriási volt és a melegség, amely lényéből kiáradt sejtette velem, hogy talán még érez irántam valami szeretetet, ami nem egy pillanatra, hanem az örök életre szól. Közelebb húzódtam az asszonyhoz, ajka érzékeny vonaglott és hosszú szempillái lehúzódtak merengő szürke szemére, amelyekben a vágy, mint rejtékhe-lyén a hiéna gubbasztott.

— El kellett jönnöm, hogy tudjak mindent és most itt állok reszkető szívvel, szorongó lélekkel. Igazán a nagy, mindent átfogó szerelem volt-e, amely hozzám ismét közel hozta; remélhetem-e, hogy elkövetkezik valaha az az idő, amikor mi új életet kezdhetünk? . . .

Margit ajkán elhalt a mosoly és egykedvűen, mint az óra ketyegése mondogatta a szavakat.

— Garami, én akkor úgy éreztem, hogy szeretem mert a fiatalságom hozta felém. Megrettentem, amikor láttam sápadt arcát, fásult keserű mosolyát, összetört lelkét, amelyet odadobott nekem, hogy tetemre hívja bűnömöt, azt, hogy nem hittem magának és bizalmatlanságommal megtörtem a szívét. Mély, igaz szánalmat éreztem és a szenvedései jutalmául lelkemet adtam oda egy pillanatra . . . Ennyivel tartoztam Önnek és ezt áldoztam azoknak az emlékeknek, amelyekben egyszer gondtalanul, bizalommal tekinttünk a közös jövőnkre, de . . .

Ebben a pillanatban nagy robajjal kivágódott az ajtó és három gyönyörű, hangos gyerek vad iramban szökött be a szobába, fel anyjukhoz, versenyezve esőkjáért. Margit boldogan, büszkén szorította keblére gyermekeit és mosolyogva nézett Garamira.

Ez volt a válasz. És Garami óvatosan, nesztelenül kelt fel. Gunyos mosoly ült ráncos ajka fölé és egy szót sem szólt, amikor eltávozott — örökre.